

Режисер Дмитро Томашпольський:

«Це неймовірне щастя — бути ідіотом, бо любити всіх може лише ідіот»

— Нещодавно в Будинку кіно відбулася прем'єра вашого останнього повнометражного фільму «Всім привіт», а вже дуже скоро його зможуть побачити глядачі як Києва, так і всієї України. Коли ви писали сценарій, була якась конкретна ідея, яку хотілось передати глядачеві?

— Взагалі в самій назві «Всім привіт» вже закладена ця ідея. Ми хотіли зробити фільм емоційний, як послання кожному зокрема і всім глядачам водночас. Це, мабуть, звучить надто самонадіяно, але ми робили все можливе, щоб так втілити цю ідею. Фільм входить в так би мовити неформальну трилогію: попередній фільм «Будемо жити», ось цей «Всім привіт» і майбутній «Всім спасибі» об'єднані одним емоційним станом, спільними ідеями.

— Головні персонажі «Всім привіт» перебувають в ситуації, коли їм, грубо кажучи, нав'язуються ідіоти. Спочатку вони їх так сприймають, а потім і самі переймаються настроєм ідіотів, які несподівано вриваються в їхнє життя. Що ви цим хотіли сказати?

— Почну здалеку. Любов — це, перш за все, прояв жалю до людини, яку любиш. Але саме справжня любов, а не спонтанна пристрасть чи тимчасове захоплення. Люди, які не соромляться виявляти свої почуття і говорити те, що думають, справді виглядають ідіотами. Ми, люди, що живемо на зламі ХХ-XXI століть, насправді дуже сором'язливі у своїх емоційних проявах. Ми боїмося здатись ідіотами, хоча насправді кожна людина хоче бути таким, бо це неймовірне щастя — бути ідіотом. Любити всіх може лише ідіот.

— Обидва головні герої, Антон і Пилип, працюють лікарями. Чому ви зупинились саме на професії «білого халату»?

— Просто лікарі взагалі народ особливий. Вони ставляться до всього з почуттям чорного гумору, ніколи не говорять серйозно. Вони вже мають якусь захисну структуру, бо зіштовхуються з болем буквально щодня. Тому й вибрали для героїв професію саме лікарів. Головні герої потрапляють в ситуацію, коли в їхнє життя вриваються ці незручності у вигляді закоханої жінки та батька, який через 40 років знаходить сина і звертається за допомогою. В обох героїв ми прослідковуємо шлях від неприйняття, насмішок, цинічного ставлення до повного прийняття. Практично вони стають такими ж, їх приймає «братство ідіотів» у свої ряди.

— Так, але ідіотів гуманних. Здається, фільм «Всім привіт» наскрізь проникнутий гуманними ідеями...

— Справді, ми боїмося часу, свого старіння, а ще більше відповідальності і несвободи. Нам здається, що коли ми будемо абсолютно вільні і не будемо ні від кого залежати, ми будемо безмежно щасливі. І це справді так до якогось часу. Але потім настає момент, коли ця самотність стає просто нестерпною. Любов і турбота нам просто необхідні. Але ми чинимо спротив. Нам не хочеться брати участь в долях людей, які здаються нерідними, випадковими, які приходять до нас зі своїми проблемами, і ми намагаємося позбутись їх. Ми купуємо автовідповідчі, не відкриваємо двері, говоримо, що в нас немає часу, ми обманюємо, вигадуємо все що завгодно, лише б не зустрічатись і не турбуватись про свого ближнього. Але ж в Писанні сказано: «Полюби ближнього свого як самого себе». Щойно мені здалось, що, власне, про це і фільм — полюби ближнього свого.

— Цією ідеєю ви порушили вічну і таки найважливішу тему людства — сенсу життя. А воно в тому, щоб любити. Досить серйозна тема, а жанр фільму не цурається гумору, жартів...

— Моє глибоке переконання: до серця людини можна пробитися через жарт. До серйозної ідеї можна пробратись лише граючись. Обидва фільми - і «Будемо жити», і «Всім привіт» — це гра з глядачем в різні жанри. Я б це назвав «кіно як гра». Сутто трагедійна іграшка, де обов'язково мають бути і сміх, і сльози. Мені дуже сподобалось як сприйняли фільм глядачі на прем'єрі.

— Сміх і сльози глядачів, а як щодо авторів? На знімальному майданчику було більше сліз чи сміху?

— Нам постійно таланило. Лише те, що ми зняли «Всім привіт» всього за один місяць, вже Боже чудо. Скажімо, фільм «Будемо жити» ми знімали у травні. Робили ми один з літніх епізодів вже наприкінці місяця, вночі, — я взагалі дуже люблю знімати вночі, - і раптом пішов сніг. Нас це мало не вибило з колії. Але тут я починаю розуміти, що це справжній подарунок з неба. Ми швиденько зняли цей епізод, і сніг дуже вдало підкреслив його особливість. Щось подібне було й у «Всім привіт». Коли Антон іде з умивальником під дощем, на небі з'являється веселка. Ми побачили її вже коли знімали. Це не було якось спеціально зроблено. Коли ж вона з'явилась, я зрозумів до чого вона. Адже в Біблії, у Книзі Буття, в історії з Ноем і Всесвітнім потопом веселку Бог подарував людям на знак перемир'я, Він пробачив їх. Тобто виходить, Бог пробачив Антона, а разом з ним і всіх нас, глядачів.